Спішить кудись стежинка у поля,
Ось і мене покликала з собою:
– Дивися, дівчинко, оце твоя земля.
Вона має пишатися тобою.
Цей синій цвіт – веселі сокирки.
Волошки, ген, блакитні, наче небо.
Приходь до них, милуйся залюбки,
Бо є така в душі твоїй потреба.
Там, далі, бачиш, золоті лани
Красуються колоссям на привіллі.
Зернят пшеничних сповнені вони.
Пшеницею ж бо славиться Поділля!
Тож нарік засівай святе зерно
В ці Богом тобі дані чорноземи,
І урожаєм стане знов воно.
Розквітнуть потім ранні хризантеми.
А зараз літом пахне все довкруж,
Як ці рум’янки на крилі у поля,
Як оцей кущик із червоних руж
І попід небо аж гінка тополя.
Ще й конюшина біла, наче сніг,
Далі – рожева, ніби полуниця,
А поза ними і петрів батіг,
Ромашок сонячні веселі лиця.
Мов ниточка, стежина, а окрай
Цвіт рідної землі, як вишивання.
Такий же він, подільський любий край,
Де наша доля, злагода, зростання!